

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Abieluga
lunastatud võlg*

Georgie Lee

*Midagi enam kui lihtsalt
äriline ettepanek*

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Georgie Lee raamatud:**

Näiline kihlus
Abieluga lunastatud võlg

Georgie Lee

*Abieluga
lunastatud võlg*

Inglise keelest tõlkinud Mare Tammark

ERSEN

Georgie Lee
A Debt Paid in Marriage
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Tuuling
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Georgie Reinstein
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02339718
ISBN 978-9949-82-177-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Eriline tänu sulle, RWASD*,
sinu pakutud inspiratsiooni ja motivatsiooni eest

* RWASD – Romance writers of America – San Diego

Esimene peatükk

London, 1817. aasta kevad

„*M*ida te siin oma meelest teete?“ päris härra Rathbone, kelle sügavsiniste silmade pilk kiindus neidu läbi aurupilvede, mis kerkisid vasksest kümbelbusvannist. Mehe tumepruunid niisked juuksed katsid laupa. Üks tilk pääses sellest tihnikust välja ja libises mööda nägu alla, järgides enne vanni kukkumist lõua piirjoont.

Laura libistas sõrme päästikult maha, kartes, et saadab juhusliku kuuli läbi laenuandja jõulise, märja ja väga palja rinna. Tal polnud mingit kavatsust meest tappa, ainult teda hirmutada, et ta annaks tagasi kaubad, mis oli onu Robertilt ära võtnud. Otsustades neiule suunatud karmi pilgu järgi polnud härra Rathbone sedasorti mees, keda oleks kerge hirmutada.

„Noh?“ nõudis mees ja neiu võpatas, närvid sama pingul kui riie tooli seljatoel.

Kui ta majja hiilis, olles kindlalt otsustanud mehele julgelt vastu astuda, oli ta kujutlenud, et leiab tolle küürutamas kirjutuslaua kohal ja loendamas mündihunnikuid või tegemas midagi muud, millega laenuandjad õhtul tegelevad. Neiu polnud oodanud, et üllatab meest vannis, õhuke seebiveekirme ainus, mis teda mehe intiimsematest kehaosadest eraldab. Plaan, mis viletsas korteris, mida ta jagas oma onu ja emaga, kus nälg näris sisikonda ja külm pugesse katkisest aknast, oli tundunud päris hea, näis nüüd kohutav.

Laura ajas selja sirgeks, kogudes julgust, mis mehe ainise pilgu ees vankus. Väljaspool seda auravat ruumi polnud midagi muud kui vaid laostumine ja vaesus. Talle ei jäänud muud valikut kui jätkata. „Ma nõuan, et te annaksite mulle tagasi kanga, mis te omastasite minu onult.“

Laenuandja tõstis käsivarred veest välja, pannes seebivahu liikuma, ja neiu nägi korra mehe lamedat kõhtu, enne kui seebine vesi selle uuesti kattis. Mehe käed lebasid vanni kaarjatel külgedel. Käed olid pikkade sõrmedega, tugevad nagu veomeestel, kes riiderulle vankrilt maha võtsid ja Laura isa kangakaupluse tassisid. Härra Rathbone'i käed olid, tõsi küll, siledad ja mõhnadeta, ning kui mitte arvestada vana punast armi, mis vingerdas ühel sõrmenukil, olid need härrasmehe käed.

Neiu astus sammu tagasi, oletades, et mees tuleb veest välja ja tormab tema poole. Mees aga ei teinud midagi, ainult uuris neidu, nagu hinnates tema turuväärtust. „Ja kes täpsemalt on teie onu?“

Laura neelatas kramplikult. Jah, see oli tõesti tähtis informatsioon, mis tuli teatavaks teha, kui sul on plaanis ühelt alasti mehelt midagi nõuda. „Robert Townsend.“

„Mängurist kangakaupmees.“ Mehe üksitist pilku ei häirinud ei jahmatus ega üllatus. „Ta tuli minu juurde kuus kuud tagasi, sest vajab laenu, millega ära maksta suur võlg, mis tal paljude teiste kõrval oli kogunenud ka proua Toppi juures. Minu raha tagatiseks pani ta oma kangakaupluse kaubad. Kui ta kuulutati maksujõuetuks, siis konfiskeerisin ta kaubad, nagu mul vastavalt meievahelisele lepingule oli õigus teha.“

Põrand kõikus Laura jalge all. Onu Robert oli poest ilma jäänud. Varem oli ta varastanud kaupu laoruumist, kord rulli siidriiet, teinekord kera narmastega kaunistuspaela, et saada raha hasartmängude jaoks. Nii tekitas ta ärile küll kahju, kuid ei laostanud seda päriselt.

Polnud võimalik, et kauplus oli nüüd läinud, pärast kõike, mida Laura oli pärast isa surma teinud, et seda alles hoida.

Viha ületas kohkumise ja ta haaras onu Roberti vana püstoli kõvemini kätte, puust käepide higiste peopesade nahale kleepumas. „Ma ei usu teid. Ma tean, kuidas teiesarnased mehed toimivad, kasutades kõrgete intressidega ära meeletel inimesi, kuni neil pole muud valikut, kui anda kogu oma vara teie ahnetesse kättesse.“

Härra Rathbone'i silmad tõmbusid veidi pilukile. Seda, mida ei suutnud teha relv ega üllatus, suutis teha mehe halvustamine – see suutis esile kutsuda reageeringu.

„Kui te vajate tõendeid, siis olen heameelega valmis neid pakkuma.“ Mees nõjatus vanniaäarele ja tõusis püsti.

„Härra!“ Laura ahmis õhku ja nihkus jalgu lohistades kaugemale, kuni puus puutus vastu laua äärt. Ta pigistas püstolit kõvemini ega suutnud pilku kõrvale pöörata, kui suured veepiisad mehe saledalt kehalt maha volasid, peatudes kõhulihastel, enne kui langesid loksuvasse vannivette.

Seebivett polnud küllalt palju, et midagi varjata, ja Laura nägi vaeva, et ta pilk ei rändaks mehe ilusalt näolt rinnale, kõhule ja kõigele, mis oli allpool. Tema süda peksis kõvemini kui siis, kui ta avatud terrassiuksest majja oli hiilinud ja pidanud sügavale trepialusesse alkoovi varju pugema, sest teenijanna läks temast mööda.

Mees kergitas ühe pika jala, siis teise vaskvannist välja ja astus tilkudes väikesele vaibale, mis oli selle kõrval põrandal. Kõrvaloleval tugitoolil oli kaunist siidist pruun hommikumantel – peene koemustri järgi oletas Laura, et tegemist on Prantsuse kangaga. Ta ootas, et mees võtab mantli ja tõmbab selle oma paljale kehale, aga mees ei teinud seda. Ta hoopis sammus Laurast mööda ja läks riietumis- ja vannitoast välja, suundudes laiast tiibuksest magamistuppa. Ta ei pööranud neiule vähimatki tähelepanu, nagu ei seisakski too seal ega ähvardaks teda tappa, ja nagu polekski ta ise jumala paljas ega jätaks puupõrandale märgade jälgede rada. Ta läks väikese kirjutuslaua juurde, mis asus magamistoa vastasseinas, ühel pool aknad ja teisel pool kõrge hinnaliste tikanditega kaunistatud eesriietega baldahhiinvoodi. Laua taha istudes avas ta laeka. Ei korralik paberite kuhi lauaplaadil ega õli-lamp lauanurgal seganud Laurat nägemast meest nii, nagu ilmselt Eeva oli näinud Aadamat pärast seda, kui nad olid maitsnud õuna. Laura tundis kohtumõistmist lähenemas. Mida ta küll poleks andnud kõrgustest sähvatava välgu või vähemalt suure viigilehe eest.

„Siin on leping, mille me koostasime päeval, kui ta minu juurde tuli.“ Härra Rathbone astus ümber laua, dokumenti välja sirutades.

Laura sundis oma silmi mehe omadega kohtuma. „Palun, kas te paneksite end riidesse?“...